

באבא-יאגה ותותי-בר.

במדינה מפורסמת אחת, קרוב לנחל, לא הרחק מכפר גדול, עמד יער עבות. גדלו בו פטריות וגרגירים לרוב, אך אנשי מקום לא יכלו לשמוח מהם, כי במרכז היער חיה מכשפה זקנה, יאגה הנבזית. היא הייתה חמדנית ולא נתנה לאף אחד

להיכנס ליער. ומי שנכנס, היו לביצות הובילה אותו, היו שהתעה אותו לדרכים ללא מוצא.

בקיץ, בתקופת הגרגירים הבשלים התחשק ליאגה לאסוף תותי-בר, אך זו הייתה לה משמה קשה. הגרגירים לא רצו להיכנס לסל של יאגה, הם הסתתרו תחת עלים, התחבאו בתוך עשבים. כעסה באבא יאגה. לא רצתה להסתכל תחת כל עלה, להתכופף מול כל שיח. אך באותו הזמן באה ליער ילדה קטנה. היא יצאה מביתה עוד לפני הזריחה כדי לאסוף סל תותי-בר וגם לאכול במקצת תוך כדי איסוף. הגרגירים ממש הופיעו לפניה, קפצו מתחת לעלים - "הנה אנחנו! רק תאספי אותנו מהר!"

ברחבת היער, והתחילה לבכות מרוב
עלבון.

הולכת באבא יאגה, מנענעת את הסל,
והגרגירים קופצים מהסל על הדשא,
קפיץ-קפוץ, ורצים חזרה לרחבת היער.
יושבת לה הילדה, נאנחת בעצב, ופתאום
שומעת מהדשא "ילדה! חמודה! פרשי
את המטפחת שלך!"
הילדה הורידה את מטפחתה מראשה,

הילדה אספה כבר סל מלא תותים
ורצתה לחזור הביתה, אך פתאום פגשה
אותה באבא יאגה. היא עצרה אותה
במקל הליכה שלה וצעקה "הה! לכן לא
יכולתי לאסוף תותים! את לקחת את
הכל!"

היא הוציאה את הסל מידי הילדה והלכה
לבקתה שלה, שמחה על המציאה בלתי
צפויה. והילדה התיישבה על גדם עץ

טיפש!"

קיללה וקיללה ובסוף, התפוצצה מרוב רוגז, ברעש כה גדול שגם הבקתה שלה התמוטטה לגמרי.

במקום בו עמדה הבקתה נוצרה ביצה עמוקה. סביבה גדלים שיחי גרגירים, ולשם באים ילדי הכפר כל שנה, ומתכבדים באוכמניות ותותי-בר. וזה סוף הסיפור.

שמה אותה על הדשא שלפניה והגרגירים עלו על המטפחת. הילדה קשרה אותם לחבילה ורצה הביתה. בינתיים באבא יאגה חזרה לבקתה שלה, מסתכלת, ובסל אין תותים! רק הריח שלהם נשאר. היא זרקה את הסל, התרגזה נורא, רקעה ברגליים "א-א-א!" שלא יהיה לך לא תחתית ולא מכסה, סל